

eftersom jeg antager, at den overordnede Instants for de sidstes Vedkommende bliver et Slags Cassationsret, saaledes at Sagerne altsaa realiter taget mange Gange kun blive behandlet i een Instants. — Jeg bemærker her, at jeg har en vis Vanskelighed ved at tale om denne Sag, fordi man let kaster et Skin over sig af at tale i egen Interesse, og jeg skal derfor saavidt muligt søge at see Sagen fra Folkets Standpunkt. Jeg vil da bemærke, at vil man spørge, hvilken Indflydelse en Frigjørelse af Sagsførervirksomheden vil have, er det nærmeste Svar det: Lad os søge at faae at vide, hvorledes det i saa Henseende har seet ud i andre Lande, og jeg vil da tillade mig at gjøre opmærksom paa, at jeg kjender dette fra mit eget Liv i Hertugdømmerne. Der ansaae Befolkningen sig for en Snees Aar tilbage formelig for plaget af studerede Røvere, idet det fra Befolkningens Side var anerkjendt, at Advocaternes Mængde var altfor stor. Det følger ogsaa ligefrem af en rigtig oekonomisk Betragtning, at Sagsførernes Antal ikke bør blive for stort. Man tænke sig f. Ex. deres Antal fordoblet ti Gange, medens Omraadet for den ubelukkende Sagsførernæring bliver staaende som hidtil, og jeg skal ikke stemme for nye Monopoler, altsaa heller ikke for, at Documenter skulle ubelukkende affattes af Sagsførere. Tænker man sig altsaa det snevære Omraade, hvorefter Sagsførernes Monopol er indskrænket til at gaae i Rette for Andre, hvad vil der da blive til Føde, havde jeg nær sagt, for det tidobbelte Antal af Procuratorer? En saadan Forøgelse vil ubetinget medføre to Ting: Der vil blive gjort Processer ud af Meget, som ellers ikke vilde føre dertil. Man vil absolut leve; Brødet skal Enhver have — og der vil dernæst neppe, som den ærede sidste Taler slog paa, blive Udsigt til at faae Processerne førte billigere. Jeg er enig med ham, naar han sagde, at man ikke kan give det ærede Medlem for Kjøbenhavn's 1ste Valgkreds (Nimestad) Medhold i, at Processførelsen her er billig; der kan være andre Lande, hvor den er dyrere, men Procuratorerne her ere ikke for billige, og Processførelsen vil ikke blive billigere ved, at Procuratorernes Antal forøges i Hundredevis. — Jeg maa imidlertid erklære, at

min Stilling overfor denne Lov er aldeles afhængig af, at min Betragtning er den, at vi staae meget nær ved en Reform baade i den civile og i den criminelle Retspleie, men det er da ikke nu Diebliffet at vedtage en Reform paa dette enkelte Punkt. — Siden ærede Medlemmer, som tidligere have havt Ordet, have berørt Spørgsmaalet om Affattelsen af Documenter, tillader jeg mig at henlede den høitæredede Justitsministers Opmærksomhed paa et Punkt, som jeg før har frembraget under Behandlingen af Love om Contoirholbsgodtgjørelser. Den ærede Minister glædede igaar os Alle ved at sige, at han ikke holdt paa Monopoler, men jeg vilde ønske, at han consequent vilde gennemføre denne Sætning netop lige overfor dette Documentlaveri, hvorigennem Staten indirecte har et Monopol. Man troer, at man har sat de juridiske Embedsmænd paa fast Gage, og det har man paa en Maade ogsaa, men man har dog ikke naaet, hvad man egentlig vilde; thi foruden Gage faae Embedsmændene en saakaldt Contoirholbsgodtgjørelse, der efter Alles Indrømmelse er saaledes afmaalt, at man dermed kun kan lønne Betjente, som alene en vis Tid af Dagen skulle beskæftige sig paa Contoiret, men som forøvrigt skulle have Extrafortjeneste. Hvad har nu dette til Følge, at man til Contoirpersonalet bevilger Lønninger, som ikke ere tilstrækkelige til fuldstændigt at give Contoirbetjente deres Erhverv? Følgen er, at der fremkommer et aldeles uvist Forhold for Befolkningen og Befolkningens Interesser overfor disse Fuldmægtige og Contoirister. Man har vistnok følt, at Contoirbetjentens Forhold til Principalen maatte ordnes paa en saadan Maade, at hans private Forretninger ikke bragte ham i Collision overfor Principalen, at Fuldmægtigen altsaa ikke maatte besatte sig med Gjenstande, som senere kom til Principalens Bedømmelse, men hvorledes er dette gennemført i det praktiske Liv? Det er gennemført saaledes, at der eksisterer den Bestemmelse, at Contoirbetjentene, saalænge de ere paa Contoiret, ubelukkende skulle arbejde i Contoirets Favør og ikke der maae besatte sig med private Forretninger, med at skrive Ansøgninger, Klager og Andragender, der kunne komme til Embedsmændens